

LBRIS

We know
books

DAN DUȚĂ,
BOGDAN PÂNDURU

NOAPTE
ȘI ZI

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2024

CUPRINS

UNDE GĂSEȘTI CORCODUȘE ÎN BERLIN <i>de Dan Duță</i>	7
CEARTĂ ÎNTRE PRIETENI <i>de Dan Duță</i>	15
MAXIMUS <i>de Dan Duță</i>	23
POLIȚIA PERSONAJELOR <i>de Bogdan Panduru</i>	37
RECURSUL <i>de Dan Duță</i>	47
CREMATORIUL <i>de Dan Duță</i>	57
EXPLORATORII SPAȚIULUI <i>de Bogdan Panduru</i>	67
SFÂNTUL <i>de Dan Duță</i>	77
STRĂLUCIREA <i>de Bogdan Panduru</i>	85
MESENGER <i>de Dan Duță</i>	89

COMA	
<i>de Bogdan Panduru</i>	93
NE AJUNGE TIMPUL	
<i>de Dan Duță</i>	103
ALASKA	
<i>de Bogdan Panduru</i>	107
SCRIITORUL CLASIC	
<i>de Dan Duță</i>	119
HEAVEN AND HELL	
<i>de Bogdan Panduru</i>	123
AGENTUL IMOBILIAR	
<i>de Dan Duță</i>	131
SPRE GARĂ	
<i>de Bogdan Panduru</i>	139
TABLA DE SCRIS	
<i>de Dan Duță</i>	143
A DOUA REPUBLICĂ	
<i>de Dan Duță</i>	153
CEASORNICARUL	
<i>de Bogdan Panduru</i>	161

UNDE GĂSEȘTI CORCODUȘE ÎN BERLIN

.....
DAN DUȚĂ,

după o idee a lui Bogdan Panduru

— Plutooon, la umăăăăr arm'! Plutooon, ochiți!

Dar să ne întoarcem puțin în trecut, ca să putem înțelege totul. Lumea tocmai trecuse prin pandemie. Nu se știa cum a pornit totul. Acesta a fost un blestem al speciei noastre. Oamenii au luat-o razna. Pur și simplu razna. Autoritățile nu mai aveau putere. Adică nu că nu mai aveau putere, erau complet și iremediabil depășite. Teoriile zburau peste tot, exact ca în cazul maximei „Homo homini lupus est” – îi auzi pe unii: „*Cum spunea Descartes*”, pe alții: „*Cum spunea Thomas d’Aquino*”, dar cel care a spus „Homo homini lupus est” este un filosof antic, latin, care a trăit cu două secole înainte de anul zero, și anume Plaut. Așa și cu pandemia. Inițial s-a crezut că focarul a izbucnit în Asia. Asta până ce au făcut public și americanii ce se întâmpla la ei. Oamenii

o luau razna. Parcă toți turbau pe rând. Nu știm cum se transmitea boala, dar totul era crunt. La început apărea unul, cu instincte criminale. Ucidea zeci de oameni până ce autoritățile reușeau să-l anihileze. Apoi, ca printr-un blestem, zeci de oameni făceau același lucru, inexplicabil de violent. Până când autoritățile îi înlăturau, totul ajungea la isterie în masă. Cei care erau capturați vii își reveneau la starea normală după un timp, dar nu reușeau să explice motivul impulsului de a ucide. Nu foarte târziu, isteria a apărut peste tot. În zonele insulare, oamenii dispăruseră complet. Ciudat este că isteria apărea și dispărea tot așa de repede. Cel mai mult a durat nouă luni între crize. În cinci ani, populația globală scăzuse de la opt miliarde la câteva zeci de milioane. În zece ani nu mai aveam comunicații, așa că nu știam unde mai sunt supraviețuitori. Oamenii de știință, sau ce mai rămăsese din ei, după multe analize, făcuseră o hartă cu posibile locuri încă populate. În teorie, excluzând Berlinul, unde trăiam eu, mai existau supraviețuitori în America de Sud, undeva în mijlocul Africii, poate în Tibet, posibil în Australia și în mijlocul Carpaților. Într-o bună zi, un polonez a venit cu o soluție. Un vaccin. Un vaccin care nu numai că estompa frenezia ucigașă, dar dacă ucideai pe cineva, îți apărea numele lui pe braț, luminos ca un neon fluorescent. Așa, autoritățile te puteau identifica și anihila instantaneu. Totuși, nu se cunoștea dacă răspândirea se făcea prin mijloace clasice sau era o chestie de isterie, o afecțiune psihică

transmisibilă sau pur și simplu stresul urban. Ideea este că treaba cu vaccinul a mers. Nu doar că a mers, dar episoadele au devenit tot mai rare, până la teoria că au dispărut. La urma urmei, nu a existat plagă care să distrugă toată populația nici în trecut. Dar să lăsăm astea acum și să trecem mai departe.

O iubeam. O iubeam cum nu se poate descrie. O iubeam cu mult înainte de pandemie, de vaccin, de tot. O știam din copilărie. Inițial, nu avea ochi pentru mine, și apoi, ca prin minune, după liceu a început să mă vadă. Trebuie să recunosc că ne certam mereu. Amândoi, firi puternice, temperamentale. Dar nu puteam trăi unul fără altul. Eu mă născusem în partea de vest, ea, în partea de est a Berlinului. Când ne certam, ca doi copii proști, plecam fiecare în Berlinul lui, chiar dacă ne despărțea o singură stradă. Eu am fost mereu un tip serios, mai corect spus, genul acela veșnic bosumflat și morocănos. Ea, tocmai invers. Cânta mereu prin casă, parcă o aud: „Șalala lala, șalala și iarăși la”. Timpul a trecut și noi, chiar dacă diferiți, am rămas împreună. Trebuie să recunosc că datorită ei. Este greu să stai lângă un mofluz ca mine. Apoi a venit ziua. Ziua în care am aflat vestea cea mare. O să fiu tată! Așa că m-am pierdut.

O să fiu tată. Lumea se așteaptă ca, teoretic, vestea să fie o frenezie de culori și fericire. Eu eram complet speriat, ba chiar panicat, la propriu. Ce viață îi puteam oferi? Copilul meu se va naște într-o lume nebună. O lume malefică. O societate sociopată

unde oamenii seucid între ei fără motiv. O planetă unde încă și în vremea noastră, ca în Comuna primitivă, sunt copii care mor de foame. Un loc unde mulți copii din Africa beau urină de vacă pentru că nu au apă. Doamne, ce univers perfid am ales pentru fiul meu! Știam clar că o să fie băiat, asta cu mult timp înainte de analize. Nu mă întrebați cum, pur și simplu. Salariul meu onest nu îmi permitea să strâng bani. Oare ce puteam să-i ofer eu copilului meu? Dragoste? „Dragostea nu ține de foame și nici nu îmbracă un copil” – și ea avea dreptate. Nu ține de foame. Așa că am început disperat să caut surse noi de venit. Nu prea reușeam în activitatea asta, așa că deveneam tot mai taciturn și mai acru. Nu mai conta nimic pentru mine, doar să obțin mai mulți bani. Culmea este că toată viața, până atunci, detestasem banii și tot ce reprezentau ei. Bucuria de a citi o carte nu putea fi înlocuită nici măcar cu milioane de bani de aur. Dar uite că, tocmai acum, lucrurile se schimbau. Îmi era foarte greu să fac față acestor schimbări de ideologie. Aveam momente când simțeam că o iau razna, că înnebunesc. Odată chiar m-am dus la Autoritățile de Furie, pentru a mă preda. Au râs toți de mine și mi-au spus că ei studiază pandemia, nu problemele conjugale, și mi-au prescris să mă duc la un psiholog specializat în psihologia cuplului. Mă simțeam tot mai strâns cu ușa și mai speriat. Ce nu dormeam eu înainte, dar acum aproape că nu mai dormeam deloc. Asta adâncea angoasa.

— Oare cum o să fie? Cum o să mă descurc? O să fiu un tată bun, sau unul rău? O să pot să-l învăț să supraviețuiască în lumea asta nouă, sau o să dau greș?

Au fost momente când îi ceream pur și simplu să mă încurajeze, să mă susțină. Ea îmi spunea, calmă, să stau liniștit, nu urma să nasc eu. Of, Doamne! Cât îmi doream să nasc eu, să trec eu prin durerile alea, nu ea! Mă gândeam zi și noapte că poate o să meargă ceva prost. Dacă se întâmplă groaznicul? Când mă luau gândurile astea, mă certam cu ea ca să am motiv să plec. Să plâng singur, fără să mă vadă, să nu scad în ochii ei. Să nu creadă că sunt un bărbat slab. Dar, din păcate, cred că asta se evidențiază tot mai mult în comportamentul meu. Problema este că totuși, cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât scădeam mai mult în ochii ei. O simțeam, dar nu puteam face nimic. De când mă știu, am fost o fire autolitică, așa că, în loc să repar ceva, eu tot stricam. Depuneam tot efortul posibil, dar totul ieșea mereu invers. La urma urmei, eram doar un om, cu bune și cu rele. Bărbații sunt duri, dar nu când vine vorba de un copil, mai ales primul lor copil.

Făcuse burtica mare și luase destul de multe kilograme în plus, dar era foarte frumoasă, mai ceva decât o Venus din Millo. Mama copilului meu nu avea cum să fie urâtă și grasă. Dacă cineva nu era de acord cu asta, avea să aibă de-a face cu mine. Dar ei ce puteam să-i fac?!

— Sunt grasă ca o locomotivă. Uite pe cine ai luat de nevastă. Mai bine stăteai în banca ta – îmi repeta când se uita în oglindă.

Eu îi spuneam mereu că frumusețea ei trebuie să o caute în ochii mei, nu în oglindă. Degeaba. La muncă, lucrurile începuseră să meargă prost. De altfel, ce nu mergea prost pe lumea asta!?! Chiar sunt curios dacă cineva îmi poate aduce chiar și un singur contraargument.

Credeți că pandemia a scăzut poluarea? Nu. Din contră, au crescut riscurile la maximum. La un moment dat, când cercetătorii din domeniul fizicii atomice au dispărut, au explodat toate centralele atomice. Buncărele cu rachete nucleare încă supraviețuiau, semețe, dar întrebarea era: până când? Fabricile de medicamente deveniseră surse de chimicale la liber, și vântul se servea constant din ele.

Iată că, într-un final, a venit momentul culminant: poftele gravidei. Cred că nu trecuse mult de ora unu noaptea când aud, prin somn:

— Vreau corcodușe!

— Vai de capul meu, corcodușe, pe bune?

— Da, vreau corcodușe.

— De unde naiba?

Răspunsul a venit clar și concis:

— Te descurci, ești bărbat, nu? Sau nu am verificat eu bine?

M-am îmbrăcat gros, pentru că afară vântul sufla răutăcios ca viața mea. Unde dracu' găsești corcodușe în Berlin noaptea, și mai ales în septembrie? Unde? Vă spun eu unde: lângă Catedrală. Nu știu dacă erau corcoduși acolo și înainte de marea schimbare, dar acum era unul, măcar unul, și culmea, cu fructe în el. Atunci am fost convins că Marele Arhitect veghea asupra mea. Corcodușe, în plin septembrie, la Berlin? Clar, fericire este numele meu.

Am adunat cam trei kilograme, să fiu sigur că nu vrea și compot de corcodușe și eu nu am cu ce să-l fac. M-am dat jos din copac și am dat să plec. Atunci am avut revelația: dacă mai culeg cât pot de mult și fac și dulceață? Aș putea avea din ea toată iarna, mai ales că astfel de produse alimentare nu se mai găseau de cumpărat. Bun, este noapte, nu mă vede nimeni, culeg tot. Încă mă îndeletniceam cu a umple cămașa, transformată în sacoșă, cu minunatele fructe, când lumina m-a învăluit. Am coborât din copac și m-am întins docil pe asfalt. Aproape că am uitat să respir când, pe brațul meu stâng, cu o lumină puternică, fluorescentă, s-a văzut numele ei. Numele mamei copilului meu.

— Foarte ciudat, murmură comisarul.

— Ce este așa de ciudat? A apărut criza?

— Nu, este ciudat că pe mâna ei scrie ceva. Uite pata asta fluorescentă.

— Nu are cum, când corpul se răcește dispare urma de scris fluorescent.

— Ei, uite că acum nu a dispărut. Cum îl cheamă pe soțul ei? Ăla de a fost prins cu numele ei pe braț.

— Petru.

— Peter?

— Nu. Pe-tru – silabisii celălalt ofițer.

— Petru nu este un nume german.

— Este numele soțului ei.

— Păi, cum așa!? Doar el este acuzat că a ucis-o pe ea.

— Da.

— Mergi repede la batalion. Oprește totul!

Soarele răsărea liniștit peste casele din Berlin. Dacă nu ai văzut asta, nu poți să-ți dai seama de frumusețea momentului.

— Plutooon! Foc!

CEARTĂ ÎNTRE PRIETENI

DAN DUȚĂ

Stăteam amândoi tăcuți. Niciunul nu începea să vorbească. Eu rodeam domol o coastă de miel, uscată de atâta stat în geantă, iar el sorbea meticolos dintr-o pungă cu vin. O banală pungă cu vin în care înfingeai un pai, pentru a fi mai ușor de transportat. Mă enerva tare mult chestia asta cu vinul la plic. Ne știam de mult timp, de peste 20 de ani. Mai precis, 28. Adică din timpul liceului. Dar tot mă scotea din sărite cu apucăturile astea. Priveam în sus, printre copaci, luminile stelelor pe cerul senin. Chiar și acum, trecut de 40 de ani, încă mai scrutam cerul în căutarea unui OZN. Vântul adia calm și plăcut prin părul meu scurt și rar. Îmi aducea aminte de mângâierea mamei. Îmi plăcea foarte mult să stau noaptea afară, sub clar de lună. Și lui, la fel. Poate că de asta și eram așa de buni prieteni, cine știe. Cine se aseamănă se adună. Dar seara asta era una deosebită. Aș putea să spun chiar specială.

Nu îmi era foame, dar totuși mâncam tacticos și liniștit, ca și când acesta era tot scopul existenței

mele. Îmi aduc aminte, de parcă a fost ieri, când ne-am întâlnit toți în clasa a 9-a, la liceu. Nu credeam atunci că o să rămânem prieteni pe viață. Dintre noi, eu m-am căsătorit primul. A fost singurul care a venit la nunta mea. Eu nu am ajuns la nunta lui, din păcate. Au fost niște probleme, poate că asta ne-a îndepărtat pentru un timp. Mai târziu, dar nu peste multă vreme, am lăsat copilăriile în urmă și am devenit iar cei mai buni prieteni. Și așa am rămas până acum. Mă enerva cât de calm putea să fie, cu mult mai calm decât mine. Asta mă scotea, la propriu, din sărite. Este adevărat că și eu aveam nervii întinși la maximum și îmi sărea țandăra pentru orice prostie. Așa că am luat foc când el, intenționat, a început să soarbă ultimele picături de vin cu zgomot.

— Hai, termină cu apucăturile astea grotești, de neanderthalian! – am izbucnit eu. Unde te crezi?

— A se nota pentru posteritate: neanderthalienii au fost mult mai avansați ca sfrijii de Cro-Magnon. Și de crezut, mă cred în pădure. Unde de altfel, tehnic, chiar suntem acum.

— A, bun, mersi! Adică eu sunt sfrijit.

— Tu ai spus asta.

— Să ne aducem aminte că nu mai trăim în epoca pietrei. Acum avem aparatură tehnică, microcalculatoare...

— Da, avem, dar degeaba, dacă nu avem bun-simț și înțelegere.

— Hai, dă-i drumul! Știi că te roade să arunci în mine cu noroi. Eu sunt puternic: „Me Tarzan”. Haide, că poți!

Îl ațâțam pentru că voiam să începă el primul. Totuși, era prea calm. Părea amuzat, față de mine, care nu-mi găseam locul.

— Nu știi. Să mă duc să o întreb pe nevastă-ta dacă ești Tarzan? Mie îmi cam pari Jane – mă contră el.

— Hai, hai!

Își trosni tacticos încheieturile, știind că și asta mă enervează, și apoi continuă ca și când era el cel mai calm om de pe planetă:

— Să arunce primul cu piatra cel fără de păcate.

— Măi, ce filosof – i-am răspuns, cu ochii bulbucăți și pumnii strânși de tensiune.

— Eu știam că dintre noi tu erai filosoful – îmi răspunse el, în timp ce afișa o figură mirată și confuză.

— Omg!, acum sunt și filosof. Ne-am dat dracu , ce să mai zic. Bănuiesc că trebuie să îmi spui de acum „maestre”.

— Noo... a fost doar un mic citat din Biblie. Dar tu nu pui mâna pe ea, că te arde – și zicând asta, izbucni în râs, amuzat de propria lui glumă.

Mi-am dat seama de motivul pentru care mă enerva: infatuarea. Prea se credea el buricul pământului. Cel mai deștept dintre pământeni. Îmi venea

să-i dau cu oasele de la cină în cap și să plec acasă la familie. Merita din plin, doar din cauza lui ajunsese aici. Am vrut să nu-l las singur pe netrebnic.

— Auzi, știi ce m-a deranjat cel mai tare la tine? Că te crezi cel mai deștept. Ai impresia că ești singurul deținător de materie cenușie. Parcă ai fi un geniu neînțeles care le știe pe toate – am verbalizat eu gândurile care îmi treceau prin minte.

— Ooo, mulțumesc că așa vezi lucrurile. Mă bucur că asta simți. Înseamnă că ai o admirație deosebită pentru persoana mea – și zicând asta, mai scoase o pungă de vin și un pai.

— Hai, nu face psihologie inversă cu mine.

— Păi, tu ești cel pornit pe harță, nu eu.

— Dar cum să fii tu pornit pe harță, tocmai te-ai calmat cu o pungă de vin. Auzi, vin la pungă! Acesta ești tu: vin la pungă.

— Bine, asta sunt, dacă așa vrei tu.

Implacabil și cu un zâmbet mulțumit pe chip, a scos o a treia pungă din geantă. Mă abțineam cu greu să nu iau craca de la picioare și să-l plesnesc cu ea în moalele capului. Aș fi preferat să se facă praștie de beat și să am motiv să plec. Speranța mea a prins aripi când el, tacticos, a mai scos un al patrulea plic cu vin și l-a așezat lângă celelalte. Îmi făcea în ciudă. Îmi doream să aibă destule la el. Eu venisem fără strop de alcool, îi promisesem soției și am vrut să mă țin de cuvânt. Mai călcam și eu pe bec, dar acum era ceva foarte serios. Poate că greșisem,

pentru că aveam mare nevoie de o înghițitură de rom. Una mică, doar cât un capac de sticlă.

— Auzi, mă, tare mă enervai și în liceu, când plimbai vorba de la unul la altul. Au fost momente când îmi venea să te scuip în față.

— Aha! Noroc că tu, spre deosebire de mine, erai mereu deshidratat, așa că nici să scuipi nu puteai. Bine, totuși, că nu ai făcut asta.

— De ce? Crezi că aveai șanse să mă bați?

— Nu asta. Săracul de tine, atât de micuț și slăbuț cum erai, dacă scuipai de două ori, slăbeai la jumătate, ha, ha! Trebuia, pe urmă, să vină salvarea și să-ți pună perfuzii – și începu iar să râdă înfundat.

I-am replicat imediat, pus pe hartă. Nu aveam de gând să mă las mai prejos. Trebuia să-l pun la colț:

— Te întreceam la învățat.

Acum mai mult ca sigur că îl înfundasem. Jubilam la gândul ăsta. În sfârșit, era prins la colț.

— Da. Tu învățați sistematic. Stăteai o lună jumătate în casă, în perioada tezelor. Eu mă distram, învățam două zile și luam de multe ori note mai mari ca tine. Sincer, îmi era tare milă de tine cum te chinuiai.

— Da, dar eu am rămas cu acele cunoștințe.

Mai scoase o pungă de vin din geantă și făcu un mic castel din ele. Cu mâna la barbă, într-un gest teatral, își admira creația.

— Eminența dumneavoastră cenușie, ce ar fi dacă ați pleca acasă și ați lăsa în urmă mujicii să se chinuie singuri în neștiința lor? La urma urmei, dacă intri în cocină, te mănâncă porcii.

— Mă! Eu vreau să terminăm cu șarada asta. Gata prietenia! Pleacă acasă și uită că m-ai cunoscut – i-am întors eu repede vorba.

— Da' pleacă tu, mă hobitul!

— Vezi că eu nu te-am jignit.

— Serios? Hai, pleacă!

— Ești măgar.

— Da. Înseamnă că o am mare. Tu ești un iepuraș.

— Bine, acum am să-ți spun un secret. O să te doară foarte tare, dar îl am pe suflet...

— Taci!

— Nu tac.

— Taci dracului din gură! Vezi la ora 12 – mi-a răspuns tăios în timp ce lua de jos binoclul.

Am abandonat încercarea mea de a porni o ceartă și m-am uitat unde îmi indica. Nu vedeam nimic. Este adevărat, eu aveam și mari probleme cu vederea. Mă gândeam că poate a văzut un urs, o vulpe sau un amărât de câine vagabond. Liniștea se așternuse ca în mormânt de mai bine de două minute, sau cel puțin așa aveam eu impresia. Nu îndrăzneam să zic nimic. După încă un minut de liniște, i-am spus în șoaptă:

— Știi, eu am vrut doar să te enervez și să te fac să pleci.

— Știu. Ne cunoaștem de prea mult timp. Chiar credeai că te lăsam singur aici, în pădure?

— Așa speram. Dar acum mă bucur că suntem amândoi.

— N-ai să vezi. Nu te las eu la greu. Trage-ți ranița mai aproape și scoate din ea toată muniția și grenadele. O să apară curând, și suntem ultimii din pluton. Doar noi doi am rămas și trebuie să păstrăm poziția cu prețul vieții noastre.

Am scos toată muniția afară, am aranjat-o la îndemână și am împărțit-o egal. Inclusiv porția de apă care mai rămăsese. Mâncare nu mai aveam, așa că am sărit peste asta. Apoi s-a dezlănțuit iadul.